

STATUL PARALEL

Ramona Ursu e ziaristă. Din convingere. În 2006, într-o zi de ianuarie, și-a citit prima știre în *Evenimentul zilei*. Și s-a îndrăgostit definitiv de presă. Au urmat doi ani la „Bulina roșie“, unde a fost reporter la ediția de Moldova. Din martie 2008, s-a alăturat trustului Adevărul Holding. A fost redactor-șef adjunct la Iași. În octombrie 2010, a început cea mai frumoasă experiență, la Chișinău, unde a format echipa „Adevărul Moldova“. Timp de opt luni a fost redactor-șef la singurul ziar național al unui trust românesc de presă de peste Prut. Din iunie 2011, timp de zece luni, s-a alăturat redacției *Adevărul* de la București, unde a fost, pe rând, redactor-șef adjunct la *Adevărul de seară*, și apoi la edițiile locale ale ziarului-mamă. Din 2010 scrie și editoriale pentru *Adevărul*. Începând cu 2013 și până în 2017, a coordonat echipa de corespondenți a ziarului *Adevărul*, iar din februarie 2017 este jurnalist de opinie în *Revista 22* și scrie articole pe blogul www.ramonaursu.ro. Din martie 2018, este senior editor la revista *Newsweek România*.

A publicat volumele *Dosarele Securității: Marian Munteanu și Miron Cozma versus Piața Universității* (2016), *Noaptea, ca hoții!* (Humanitas, 2017) și *Vă vedem!* (Humanitas, 2018).

RAMONA URSU

STATUL PARALEL

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Real

© HUMANITAS, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ursu, Ramona
Statul paralel / Ramona Ursu. – București: Humanitas, 2019
ISBN 978-973-50-6609-3
070

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Cuprins

I. STATUL MAFIOT *VERSUS* STATUL PARALEL

Manipularea	9
Cazul Kövesi	15
Secția Specială	36
10 august	44
Protocolele	65
„Urgențele“	69
Atacurile la completurile de judecată	75
Cazul Lazăr	94
Începutul sfârșitului	108

II. NOI ȘI STATUL PARALEL

Vladimir Tismăneanu: Statul paralel ca mit politic	115
Mădălin Hodor: Statul paralel și teoriile conspirației	117
Petre Iancu: Statul paralel, un ce deștept, văzut enorm, care se simte monstruos	121
Elena Calistru: Am fost „una dintre duzile plăcute de SIE“	124
Cătălin Teniță: Statul paralel al vrăjitorilor, zeilor și șobolanilor	127
Călin Pop: „Unde-i Statul paralel? Că vreau să emigrez în el!“	130
Oana Gheorghiu: Statul neparalel, corupt, și-a abandonat misiunea	132
Ciprian Ciocan: Au folosit singura societate civilă pe care o înțelegeau, cea de carton	135

Diana Filimon: Trebuie să investim timp, resurse și emoție în acest „Stat paralel“	137
Lucian Checheriță: Drepturile pentru care trebuie să luptăm	139

III. DIALOGURILE MELE CU STATUL PARALEL

Gabriel Liiceanu: Din nou la o răscruce a istoriei	143
Mircea Cărtărescu: „Mor cu ei de gât, sau trăiesc liniștit?“	152
Radu Paraschivescu: „Dacă pleci din țară, nu mai poți să deschizi gura fără să roșești“	158
Radu Vancu: „O absență la vot în 2020? Se va pleca din țară ca după mineriadele din '90“	164
Ana Blandiana: „Dacă tinerii nu se vor duce la vot, oamenii ca mine rămân personaje ridicole“	170
Ioan Stanomir: „Este, probabil, momentul cel mai de jos al României“	178
Stere Gulea: „În toată perioada asta, am simțit că aș vrea să mă duc dracului“	184
Mircea Mihăieș: „Pandora din cutia statului mafiot“	189
Augustin Lazăr: „În proiectul T zero pentru corupți, justiția a fost abordată de politicieni“	197
Crina Muntean: „S-au reactivat rețele de interese în justiția locală“	208
Cristi Danileț: „Inspekția Judiciară și CSM au abandonat misiunea de a proteja magistrații de politic“	214
Camelia Bogdan: „Dan Voiculescu a dirijat, din 1990, banii Securității“	223

PARTEA I

Statul mafiot *versus* Statul paralel

Manipularea

E aproape un an de când România a intrat, din nou, în zodia Ciumei roșii. Aproape un an de când Partidul Social Democrat a preluat aproape toată puterea în stat, odată cu câștigarea, cu un scor zdrobitor de peste 45%, a alegerilor parlamentare din 11 decembrie 2016. E aproape un an de când noua putere politică, formată din alianța a trei partide, PSD-ALDE-UDMR, a deschis un adevărat câmp de luptă împotriva propriei țări. Miza: controlul asupra justiției, într-un moment în care liderii PSD și ALDE, Liviu Dragnea și Călin Popescu Tăriceanu, cei care conduceau Camera Deputaților, respectiv Senatul, își jucau libertatea și averile în fața instanței de judecată, fiind acuzați de fapte de corupție. Suntem și în plină epocă #rezist. Milioane de cetățeni s-au „înrolat” în armata care apără democrația și statul de drept de asaltul celor care conduceau România, iar din ianuarie 2017 au format #rezistența din Stradă. Un fenomen social unic, care a impresionat Occidentul și care a însemnat proteste de amploare desfășurate, ani la rând, în țară și în diaspora.

17 noiembrie 2017. Ziua în care PSD lansează, în cadrul Comitetului Executiv întrunit la Herculane, rezoluția „Statul Paralel și Ilegitim”. „Statul paralel”, o noțiune importată de peste Ocean și adaptată de social-democrați credințelor, spaimelor și teoriilor conspirației specifice societății românești, este ridicat oficial, în această zi, la statutul de „dușman al poporului”. Teoria Statului

paralel era deja cunoscută în spațiul public, fiind folosită nu doar de PSD, care o transforma acum în document de partid, ci și de o întreagă garnitură de oameni influenți, de la politicieni și afaceriști până la jurnaliști „de casă” ai puterii, care intraseră, de partea mafiei, în războiul contra justiției. În varianta susținută de acest front antidemocratic, „Statul paralel” însemna o forță ascunsă, puternică și periculoasă, deținută de un grup vag definit de personaje provenite din instituții publice și companii private, românești și străine, ONG-uri, grupuri civice, servicii secrete, jurnaliști, care ar fi controlat din umbră, prin mecanisme ilegale, Statul român. Scopul Statului paralel, în aceeași variantă susținută de mafie, era ca alianța PSD-ALDE-UDMR să fie lăsată abuziv fără puterea politică obținută la alegerile din iarna lui 2016. Acest lucru s-ar fi făcut urmărindu-se o condamnare ilegală la închisoare a lui Liviu Dragnea, dar și a lui Călin Popescu Tăriceanu, pentru scoaterea lor din jocul politic, precum și a altor personaje cu probleme penale, care ar fi incomodat, în viziunea mafiei, Statul paralel.

În acea perioadă de final de 2017, Liviu Dragnea, infractor deja dovedit într-un dosar de fraudă electorală, și partenerul său de guvernare, Călin Popescu Tăriceanu, promovau intens ideea că, deși partidele pe care ei le conduceau aveau aproape toată puterea în stat, de la guvern și parlament până la majoritatea primăriilor și consiliilor județene, adevărata putere ar fi fost deținută, într-un mod malefic, de Statul paralel. Și pentru ca teoria Statului paralel să prindă la popor, în special la electoratul pesedist, provenit mai ales din mediul rural, slab informat și dependent de ajutoare sociale, comunicarea publică se făcea în termeni simpli, dar care aveau întotdeauna o componentă mistică, o sămânță de scandal, o doză însemnată de frică, astfel încât, în final, realitatea era deformată cap-coadă. Un exemplu de „realitate” de acest tip promovată de putere: Statul paralel, prin două componente de bază, magistrații și serviciile secrete, făcea abuzuri în justiție, intercepta ilegal telefoanele a milioane de români, le fabrica dosare și îi băga pe nedrept în pușcărie. Oamenilor li se inducea ideea că astfel de ilegalități erau la ordinea zilei și se puteau întâmpla oricui, iar cei mai vânați ar fi fost Liviu Dragnea și Călin Popescu Tăriceanu,

cei care, așa cum spuneau, își asumaseră pe față războiul cu așa-zisul Stat paralel. Era o perioadă dificilă pentru PSD, dar mai ales pentru Liviu Dragnea, care, la aproape un an de când preluase puterea, nu reușise să scape de problemele penale. În afară de condamnarea pentru fraudă electorală, de judecata pentru angajările fictive de la Protecția Copilului Teleorman, în dosarul botezat Bombonica, Daddy, așa cum își spunea Dragnea în discuțiile cu colegii de partid, era urmărit și de alte probleme penale, dosarele Belina și Tel Drum. Miza liderului social-democrat era uriașă: libertatea sa și protejarea unui imperiu financiar pe care și-l clădise prin afaceri dubioase, făcute cu milioane de euro din banii statului.

Presiunea civică era tot mai mare, din cauza asaltului puterii asupra justiției, iar un protest de proporții se anunța pentru data de 26 noiembrie 2017. PSD avea nevoie de un subiect-bombă cu care să-și alimenteze electoratul și care, în același timp, să-i justifice intervențiile în forță făcute în justiție. Pe acest fond a apărut, în 17 noiembrie 2017, în România, „Statul Paralel și Ilegitim“, rezoluția lansată de PSD la Herculane. În conferința de presă susținută odată cu acest eveniment, Liviu Dragnea și „locotenenții“ săi au pronunțat de zeci de ori „Statul Paralel și Ilegitim“ și, fără să nominalizeze, lăsau de înțeles că din această structură malefică ar fi făcut parte și Klaus Iohannis, președintele României. Conform rezoluției, „PSD a analizat situația tensionată prezentă în spațiul public din cauza numeroaselor informații despre abuzurile grave ale unor persoane care activează, au condus sau încă mai conduc instituții publice de forță și care indică în mod clar existența unui așa-numit Stat Paralel și Ilegitim, care încearcă să preia controlul asupra puterii politice, legitim constituită prin alegeri libere și corecte, reprezentând un pericol de natură să îngrijoreze opinia publică“. Documentul mai arăta că partidul condus de Dragnea constatase „vulnerabilități ale statului de drept“, „speculate de exponenții Statului Paralel și Ilegitim, cu scopul de a controla discreționar puterea politică sau puterea judecătorească. Rezultă că Statul Paralel și Ilegitim folosește resursele financiare publice și instrumentele specifice autorității de stat pentru a-i intimida, șantaja sau a-i înlătura pe decidenții politici care susțin sau promovează

modificările legislative menite să readucă puterile statului în matca lor constituțională, în acord cu principiile democratice și cu drepturile și libertățile fundamentale ale omului“. După un lung șir de fabulații, PSD ajungea astfel și la ceea ce urmărea, de fapt: găsirea unei justificări pentru modificările aduse legilor justiției și legislației penale, în favoarea infractorilor, prezentați, în „epoca Dragnea“, drept victimele Statului paralel. Astfel, la finalul rezoluției se preciza că „PSD își manifestă susținerea totală a majorității parlamentare PSD-ALDE, pentru adoptarea pachetului de legi care să asigure reformarea sistemului de justiție“.

Ce a urmat? Pe de o parte, puterea și presa supusă au folosit la maximum noțiunea „Stat paralel“, pentru a face referire la acel dușman închipuit cu care PSD și ALDE ar fi luptat ca să-i apere pe români. Pe de altă parte, tabăra pro-justiție a înțeles imediat manipularea. De exemplu, grupul civic Geeks for Democracy, care a susținut mișcarea #rezist, a cumpărat domeniul de Internet www.statulparalel.ro, iar pe pagina principală a site-ului, a explicat: „Statul paralel sunt cei care își bat joc de tine. De viața ta, de munca ta, de banii tăi“. În anii următori, Statul paralel a devenit, în funcție de evenimentele la zi de pe agenda puterii, inamicul care își lua diverse chipuri, capabil de conspirații mondiale, și care era întotdeauna împotriva PSD-ALDE. În 11 iunie 2018, de exemplu, la o zi după un mare miting organizat de PSD în capitală, Liviu Dragnea, prezent în studioul Antena 3, televiziune deținută de familia omului de afaceri Dan Voiculescu, infractor și fost turnător la Securitate, „dezvăluia“ că atât Uniunea Europeană, cât și NATO „au încurajat, ba chiar parțial au și finanțat acest Stat paralel“. Șase luni mai târziu, în 27 decembrie 2018, același Liviu Dragnea susținea că, pe plan intern, Statul paralel era format dintr-o „grupare de oameni din toate instituțiile, care fac parte din această structură parastatală. (...) SPP, SRI, SIE, Direcția de Informații a Armatei, ANAF, vămi, Poliție, Poliția de Frontieră, Doi și-un sfert, toate ministerele. Scopul lor este să facă bani nelegal și să păstreze controlul pe toate instituțiile statului, ca să-și protejeze aceste afaceri, pentru că toate aceste acțiuni au un obiectiv, și anume să se umple de bani“.

Călin Popescu Tăriceanu, la rândul său, spunea că Statul paralel era același lucru cu „frăția dintre Securitate și procuratură“ din timpul regimului comunist. Și tot președintele Senatului spunea că „ceea ce ne împiedică să progresăm mai mult și mai bine este corupția din Statul paralel, nedreptățile pe care acesta le generează, abuzurile și excesele cărora le-au căzut victime mii și mii de oameni nevinovați. Vreau să eliberăm justiția de prădătorii Statului paralel“. Teza finală în discursurile lui Dragnea și Tăriceanu era mereu aceeași: PSD și ALDE trebuie să rămână la putere pentru a salva România de „forța malefică“, prin „eliberarea justiției“ din ghearele Statului paralel.

„Statul paralel“ a însemnat, în realitate, una dintre cele mai mari manipulări lansate în România, după Revoluția din 1989. O manipulare de care Liviu Dragnea, în special, dar și restul mafiei, cea care preluase controlul politic și administrativ al țării, aveau nevoie pentru a-și îngropa un trecut penal echivalent cu zeci de ani de jaf din banii statului. O manipulare pe care aceeași mafie o vindea poporului drept „lupta pentru eliberarea justiției“ de sub bocancul Statului paralel. Lupta cu dușmanul imaginar, ajuns personajul principal al Rezoluției PSD din 17 noiembrie 2017, a fost, de fapt, o strategie bine pusă la punct de putere, care a constat, în perioada ianuarie 2017 – octombrie 2019, într-o serie de acțiuni concrete de supunere politică a justiției.

Povestea a început în seara de 31 ianuarie 2017, când guvernul condus de social-democratul Sorin Grindeanu a adoptat Ordonanța 13, un act normativ care îl scăpa pe Liviu Dragnea de cea mai apăsătoare problemă penală de atunci – judecata în dosarul privind angajările fictive la Direcția pentru Protecția Copilului Teleorman. Concret, actul normativ dezincrimina parțial infracțiunea de abuz în serviciu pentru care era judecat Dragnea, astfel că liderul social-democrat își rezolva problema din instanță. Ordonanța, care a dat startul protestelor #rezist în România, a fost abrogată de guvern la presiunea societății civile. OUG 13 a fost însă momentul în care mafia a început să-și pună în aplicare marele plan de preluare a controlului asupra justiției. Plan care s-a desfășurat pe parcursul următorilor aproape trei ani, până la

intrarea în închisoare a lui Liviu Dragnea și la pierderea guvernării de către PSD. Despre Ordonanța 13, protestele care i-au urmat și cele mai importante efecte pe care le-a avut, din ianuarie 2017 până la începutul verii lui 2018 – precum schimbarea ministrului justiției, Florin Iordache, părintele OUG 13, cu un alt personaj la fel de nociv, Tudorel Toader, înființarea unei comisii parlamentare conduse de același Florin Iordache, care s-a ocupat cu masacrarea legislației, sau rotirea a trei premieri PSD, Sorin Grindeanu, Mihai Tudose și Viorica Dăncilă – am relatat în *Noaptea, ca hoții!* și *Vă vedem!*, volume care au apărut la Editura Humanitas în anii 2017 și 2018.

Folosind ca explicație lupta cu Statul paralel, principalele bătălii, în perioada ianuarie 2017 – octombrie 2019, din războiul PSD-ALDE cu justiția au fost: îndepartarea de la conducerea Direcției Naționale Anticorupție a procurorului-șef Laura Codruța Kövesi, privită drept inamicul numărul unu al mafiei; încercarea de revocare a procurorului general al României, Augustin Lazăr; înlocuirea cu un judecător „de casă” a președintei Înaltei Curți de Casație și Justiție, Cristina Tarcea; modificarea completurilor de judecată de la Curtea Supremă, controlul politic asupra Curții Constituționale a României și folosirea acestei instituții, cu puteri absolute în stat, în jocuri făcute în favoarea „penalilor” din fruntea țării; înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, botezată de presă Secția Specială, o anomalie a sistemului de justiție, folosită ca o bătă a politicianilor asupra procurorilor și judecătorilor nesupuși; infestarea Inspecției Judiciare cu personaje manevrate politic; folosirea de către putere a Consiliului Superior al Magistraturii, instituție care ar fi trebuit să fie garantul independenței justiției; emiterea unor legi care au anemiât statul de drept. În același timp, teoria Statului paralel a fost folosită de alianța de guvernare pentru a demoniza protestele #rezist. Toate aceste episoade, care au însemnat, pentru mafie, lupta cu Statul paralel, iar pentru țară, demolarea democrației, le voi descrie pe larg în capitolele următoare.

Cazul Kövesi

Una dintre marile bătălii ale PSD și ALDE cu așa-zisul Stat paralel, în perioada 2017–2019, a avut ca miză îndepărtarea Laurei Codruța Kövesi de la șefia Direcției Naționale Anticorupție. Considerată inamicul numărul unu al politicianilor certați cu legea, Kövesi a fost inclusă de putere în rândul celor care făceau parte din Statul paralel. În acest fel, planul de debarcare a ei de la parchetul anticorupție, pus la cale de alianța PSD-ALDE, era vândut românilor ca o metodă de a „reda libertatea justiției”. Funcția de procuror-șef al DNA s-a jucat la Curtea Constituțională a României, după ce ministrul justiției, Tudorel Toader, i-a cerut președintelui Klaus Iohannis, în 22 februarie 2018, revocarea Laurei Codruța Kövesi. Iohannis a refuzat, iar speța a ajuns la CCR, în 23 aprilie 2018, ca urmare a sesizării venite din partea premierului Viorica Dăncilă. Guvernul a invocat existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Justiției și președintele României.

Pentru a înțelege contextul socio-politic în care Curtea Constituțională a judecat cazul Kövesi, voi prezenta cele mai importante momente din acea perioadă. Pe o parte dintre acestea le-am prezentat, detaliat, în volumul Vă vedem!.

– În 3 iulie 2017, ministrul Tudorel Toader anunța că „a venit vremea clarificărilor la DNA” și că „am sesizat Inspekția Judiciară pentru a face evaluarea de fond privind activitatea managerială la DNA și Parchetul General”. Era primul pas spre ceea ce urmărea tabăra politico-penală: să scape de Kövesi de la șefia DNA și de Lazăr de la conducerea Parchetului General. După o serie de scandaluri și de înscenări din timpul verificărilor, puse la cale chiar de unii inspectori ai Inspekției Judiciare din echipa de control, rezultatele au fost dezamăgitoare pentru putere. Concluziile din raportul întocmit de Inspekția Judiciară și aprobat de CSM erau că „activitatea DNA a fost eficientă”, iar la Parchetul General se constata o „pregătire profesională de excepție a membrilor echipei manageriale”.